

врий 1902 година! Българскиятъ народъ виждаше въ лицето на графа Игнатиева олицетворена цѣла една велика нация, закрилица на освободителното българско дѣло.

Прѣзъ цѣлия пѣтъ изъ столицата, постланъ отъ благоуханни цвѣтя, бѣ привѣтствуванъ отъ малки 8000 дѣчица ученици, съ народни трицвѣтни знамена, прославяйки Бога за даруваната ни свобода отъ великата Освободителка майка Русия, — трогателна и величествена гледка!

Едно малко момиченце привѣтствуваше цѣния гостенинъ съ думитѣ: „баба ми поржча да помна винаги графъ Игнатиевъ и азъ когато стана баба ще поржчамъ на своитѣ внуци да не забравятъ графа Игнатиева!“ Великия часъ на благодатна душа!

Великиятъ синъ на майка Русия шестуваше триумфално изъ българската столица, съ разпрѣгната кола, водена на ржцѣ отъ добродѣтелни синове на българската земя, — при оглушителни камбанни звукъ, всрѣдъ пѣсни на малкитѣ 8000 дѣчица: „Тебѣ Бога хвалимъ“. Столицата имаше великъ праздниченъ изгледъ. При „левовия мостъ“ графътъ мина подъ построената жива арка-пирамида отъ опълченци и юнаци. Алегорическия смисълъ на тая жива арка бѣ, че дѣлото на българското опълчение ще се довърши отъ младежитѣ юнаци. На съборния площадъ хилядно множество прокудени синове на Македония съ траурно знаме привѣтствуваха графа, а той бѣловласъ старецъ въ избликъ отъ сълзи мълкомъ казваше: „сърдцето ме боли за тѣхъ!“... каква велика скръбъ таеха тия думи!...

Отъ Съборната църква гостенинътъ продължаваше пѣтя посрѣдъ окиченитѣ домове съ разкошни килими, обсипванъ отъ български майки съ цвѣтя,